

II. felvonás

A vihar szeme

4. fejezet

Egy rab szabadsága...

Amikor a szemem elé került Kria, azonnal a szemembe ötlött a mechanikus karja. Most már is olyan lett mint én, részben élő, részben gép. Ennek ellenére csak egyetlen kérdés forgott a fejemben:

– Miért ne öljelek meg most azonnal? – mondtam, miközben már a markolaton tartottam a mesterséges kezemet.

– Azért, mert pontosan azt tettem, amit akartál – vágta rá a Kéz. – Egy olyan csapdát állítottam a galaxis két általad leggyűlöltebb személyének, ahonnan semmiképpen sem juthatnak ki élve. – A mondat végén önelégült mosoly húzódott az arcán.

– Ostoba! – ordítottam, miközben hátra löktem az Erővel.

Kria hat métert repült a levegőben, majd további hármát csúszott a tróntermem padlóján mire megállította a súrlódás.

– Megmondtam, hogy csak akkor avatkozz közbe, ha az teljes mértékben szükséges! – ordítottam rá a maszkom mögül.

– Talon és a társai végeztek a vérebekekkel – mondta a Kéz, miközben elém kúszott a földön, aztán térdállásba helyezkedett. – Egyedül a katonáink támogatására hagyatkozva még nekem sem lett volna esélyem. Amit tettem, mester, az a legjobb dolog, amit bárki is kihozhatott ebből a helyzetből.

– A halálodig kellett volna küzdened! – kiáltottam fel, majd állon rúgtam a nőt. Kria hátraesett, azonban hamar visszament az eredeti pozíciójába.

– Annak nem láttad volna hasznát, mesterem – felelte a Kéz. – Így elkaphattuk a jedi Shado Vaót. Cade keresni fogja és Talon is vele lesz. Nincs más dolgunk, mint csapdát állítanunk nekik, aztán gondoskodnunk róla, hogy bele is sétáljanak.

Megeszem a köpenyem... Ez egy értelmes ötlet.

– Annak a jedinek az állomásunkon a helye – határozta el. – Személyesen fogok gondoskodni róla, hogy oda találjanak, addig a te feladatod a vendégünk megtörése lesz. Amint megérkezett a Mynock, kapsz egy utolsó esélyt arra, hogy leszámolj Talonnal. Ha kudarcot vallasz, a Justice rombolónk rajtaüt az állomáson és megsemmisíti azt, akár élsz, akár nem – részleteztem a tervemet. Megfordult a fejemben, hogy a saját önmegsemmisítő-rendszere végezze be a Shadow of the Void sorsát, de nem akartam megkockáztatni, hogy tudomást szerezzenek róla.

– Mi lesz a kíséretemmel? – kérdezte Kria.

– Kapsz egy század rohamosztagost. Ha elég leleményes vagy, képes leszel lekötni velük Cade-et és bárkit, akit magával hozna az a kurva, amíg le nem számolsz vele egy feltételezhetően szabályos küzdelemben. Amennyiben mégsem, vedd úgy, hogy nem érdemled meg az életedet.

– Köszönöm mesterem – hajtotta le a fejét a Kéz. – Ezúttal nem fogok kudarcot vallani, ígérem.

– Kétlem – ráztam meg a fejemet. – Még hiányzik a kellő motiváció a győzelmedhez – mondtam, miközben megmozgattam az ujjaimat.

Kria nyelt egyet, amikor meglátta a közöttük pattogó apró kisüléseket, semmit sem tehetett az ellen a horror ellen, amit rá fogok zúdítani. Az ő helyében titkon azt reméltem volna, hogy kíméletes lesz a mesterem, de én már tudtam, hogy nem fogok leállni egészen addig, amíg már csak egy hajszálon függ az élete.

Tizenkét nap telt el az utolsó vízióm óta, mivel kételkedtem benne, hogy Cade egy csapda kellős közepébe is követné a gyerekkori barátját, hallgattam róla. Nem ismertem a Void helyzetét, viszont tudtam, hogy meg fogjuk találni. Amikor ez megtörtént, hagytam, hogy Cade támogatókat keressen a vakmerő akciójához.

Stazi érdekeltnek számított abban, hogy ne lássanak napvilágot a Shado által őrzött titkok, de nem repesett annak az ötletéért, hogy hajókat mozdítson el egy vesztes háború frontjáról, ezért csak jókívánságokkal segített minket. A Rendet eleinte még nem ennél is kevesebb áldozatot akart vállalni érte – mert hát kevesen vannak, meg ott a Lovagrend és még ezernyi más kifogásuk akadt a mestereknek –, de K'Kruhk végül meggyőzte őket arról, hogy küldjenek nekünk egy lovagot. Nem sok, de ez is több a semminél.

Az alig húsz éves Sateen Adane még nem látott harcot, ennek ellenére úgy magyarázta a haditervét, mintha már a fél galaxis az ő nevét rettegte volna.

– Amint látjátok – mutatta a taktikai asztalunkra vetített hologramon –, a sith állomás egy valóságos erődítmény, ahová normál esetben lehetetlennel határos feladat lenne behatolni egy ilyen hajóval. Azonban nálunk a meglepetés ereje – mosolyodott el hosszú, fekete hajú, kék szemű lány. – Amikor megérkeztünk azt mondjuk nekik, hogy zsoldosok vagyunk, akik melót keresnek.

– Nem lesznek kíváncsiak rá, hogy honnan a bánatból tudtuk, hol találjuk őket? – kérdezte Cade.

– Akkor megmondjuk nekik, hogy megmentettük néhány korrupt rohamosztagos bőrét még a Fővárosban, akik a hálájuk jeléül megmondták nekünk, hogy hol van az igazi aranybánya – mondta Sateen.

– Hihető – mondtam. Mivel csapdába sétálunk, mindenképpen be fognak engedni minket a közepébe. – Elvégre olyan fehérpáncélosokról beszélünk, akik elhitték, hogy az Egy Sith jobba fogja tenni az életüket.

– Hogyan tovább? – vágta rá Skywalker.

– A leszállás után végzünk az örökkel, aztán te az alsó szintek felé mész, mester, elhítelve az ellenséggel, hogy az állomás rakterében lévő fegyverekre és pénzre fáj a fogunk. Miután a rohamosztagosok rákaptak a csalira, Micha felfelé veszi az irányt, elérve Shadót, kiszabadítva őt és visszajuttatva a hajóra, aminek a védelme az én feladatom lesz. Nem mondom, hogy gyerekjáték, de biztos vagyok benne, hogy meg fogunk tudni birkózni a feladattal.

– Oké, csináljuk – bólintott rá Cade.

– Nos – tettem keresztbe a kezem. – Én végeznék egy apró módosítást ebben a tervben, ha megengeditek...

Egy órával később a Mynock kilépett a hiperútból a Shadow of the Void állomás mellett, ezután a tervünknek megfelelően közöltük velük a hamis szándékainkat, majd az ellenség a saját elgondolásához híven beengedett minket a hármas hangárba.

Amikor lenyílt a leszállórámpa, egy dezertőr tisztet és négy rohamosztagost láttunk a túloldalon, majd a jobboldali megfigyelőálláson további két tisztet fedeztünk fel. A társaim azt hitték, hogy most azonnal tüzet fognak nyitni ránk, azonban én nem becsültem alá az előttünk állók élni akarását.

– Üdvözlöm önöket – mondta a tiszt, miközben görcsösen nyelt egyet a fénykardjainkat látva. – Remek ajánlatunk van az önök számára.

– Valóban? – kérdezte Cade. – Egy kicsit sem tűnünk másnak, mint a legtöbb ügyfelük? – mondta, miközben megpörgette a markolatot a kezében.

– Egyáltalán nem – rázta a fejét a sötét ruhás férfi. – Nekünk rengeteg önökhöz hasonlóval akadt már dolgunk. Biztos vagyok benne, hogy meg fogunk tudni egy mindkét félnek megfelelő munkában.

– Hazugságot érzek, mester – jelentette ki Sateen.

– Erről szó sincs... – mondta a tiszt, azonban Cade hamar félbeszakította.

Skywalker sugárvetője a mellkasán találta el a férfit, egy füstölgő fekete lyukkal esett hátra a holtteste. A rohamosztagosok azonnal tüzet nyitottak ránk, azonban nem tudtak kihívást nyújtani nekünk. A legtöbbjük azonnal meghalt, amikor visszavertük a lövéseiket, az utolsó épp az orrom előtt állt. Kettévágtam kardommal, aztán a megfigyelőállásra pillantottam.

A két tiszt riadóztatni akart. Mivel ez nem változtatható sokat a csapdán, ezért élni hagytam őket, azonban Sateen már nem számított ilyen nagylelkűnek. Eldobta a fénykardját, ami keresztülment az üvegen, majd végzett a két tiszttel.

– Köszönjük – mondta Cade.

– Szívesen – mondta Adane, amikor ismét a kezébe került a fegyvere. Skywalkertől nem számítottam másra, azonban egy friss jedit jobbnak véltem ennél. Az utunk során először fordult meg a fejemben, hogy ő közelebb áll a Sötét Oldalhoz a kelleténél – ami roppant veszélyes lehet egy ilyen fiatal és sebezhető lélek esetében.

– Akkor csapjunk a banthák közé – törte meg a gondolatmenetemet Skywalker. – Én megyek és összerúgom a port az új barátainkkal, Micha, te vársz egy percet és aztán elindulsz. Sateen, amíg nem vagy egyedül kezd el sugározni azt a jelet, aztán elvárom, hogy a legjobb képességeim szerint védj a hajómat. Érthető?

Azonnal rábólintottam.

– Világos, mint a nap – felelte Adane.

A várakozási idő épp elégnek számított ahhoz, hogy életbe lépjen az én kis módosításom. Amikor Sateen előjött a hajóból meglepte, hogy még nem jött egy rohamosztagos sem, de így csak még bátrabban vehette át tőlem a stafétát.

Amikor elindultam Shadóhoz, éreztem a jelenlétét az Erőn át. Legyengült, azonban még maradt benne erő, tehát még nem törte meg őt Kria. A látottak után biztosra vettem, hogy a Kéz az utamat fogja állni. Lehet, hogy még út közben rajtam fog ütni,

viszont én valószínűbbnek tartottam, hogy a végállomáson fog várni rám. Elvégre félt tőlem, és csak azért állt meg ellenem, mert Trian arra kényszerítette.

Útközben egyetlen rohamosztagos sem állta az utamat, Kria tudta, hogy nem tudnának megállítani, és ha még le is lassítanak, a megölésük még harciasabbá fog tenni engem. Az egyetlen dolog, ami meglepetésként ért az az volt, hogy amikor elértem Vaót, akkor nem láttam magam előtt Trian leghűbb talpnyalóját.

– Micha – mondta Shado alig hallhatóan. Egy függőleges pozícióban lévő kárpadra készítettek, ami a helyiség masszív ablaka felé fordult ugyan, de Vao már csukott szemmel is felismerte a járásomat és azt a zavart, amit erőben keltett a jelenlétem.

– Itt vagyok, barátom – mondtam, miközben gyanakodva előre haladtam. – Ne félj, most már minden rendben lesz.

– Nem lesz – mondta, amikor mellé értem. Nem láttam rajta súlyos sérülést, bizonyára úgy kínozták őt, hogy az ne hagyjon maradandó nyomot a testén. Mégis kétségbeesés érződött a hangján, biztos volt benne, hogy ő már nem jut ki innen élve. – Ez egy csapda, Micha, el kell menekülnötök innen!

– Nem fogok elmenni nélküled – mondtam, tudva, hogy mire célzott. Valóban egy kelepce kellős közepén álltam, viszont abban már eltért a véleményem tőle, hogy pontosan kinek is szól ez a csapda.

– Valóban nem – hangzott Kria hangja a hátam mögül.

Az Erő azonnali támadásról figyelmeztetett. Megfordultam, miközben a levegőbe mart a fegyverem lila pengéje. A dathomiri a plafonról ugrott nekem, az élő kezében tartott vörös fénykarddal ketté akartam vágni a testemet. Nem maradt időm kitérni, védelmi állásba helyeztem a pengét, ami felfogta az ellenség fegyverét.

Amikor rám nehezedett Kria súlya, hátra léptem, mialatt ellöktem magamtól az izmaimmal. Amint a Kéz lába földet ért, újra rám akart támadni, de én hamarabb léptem. A combját támadtam mire a sith lefordította a fénykardját, aminek a padlóba mart a hegye, amikor neki ütközött a pengém.

– A vesztedre jöttél ide, Talon – mondta, miközben felém ütött a gépi kezével.

Nem ránthattam el a kardomat az ellenségemé elől, ezért kihajoltam a feltűnően élethűnek látszó ököl elől. Erőt vittem a fegyveres kezembe – bebiztosítva, hogy sehová sem megy Kria fénykardja –, aztán állon vágtam őt.

– Gyenge próbálkozás – mondtam, miközben hátra tántorodott.

Mire a sith visszanyerte az egyensúlyát én függőleges és oldalirányú támadásokkal kezdtem őt bombázni. A kétkezes technika előnyei nélkül nem tudott megállítani, ezért hátrálni kényszerült. Korábbi tapasztalatokból okulva nem hagytam magam belefeledkezni a közelgő győzelembe. Minden lépésemben azt néztem, hogy miként használhatja, minden egy egyes kardcsapás után az Erőbe néztem, hogy miként próbál majd fordítani. Ezért résen voltam a megfelelő pillanatban.

Egy másodperccel előbb tudtam, hogy Kria ki fogja tépni a felettem lévő hőelvezető csövet, mint ahogyan megtette. Hátra szökelltem a forró gőz elől, ami könnyedén leégethette volna rólam az érzékeny bőrömet, aztán hagytam, hadd képezzen falat közöttünk a sűrű és igen veszélyes felhő. A sith helyzetéről csak a

vörös kardja árulkodott, ahogyan ő is csak egy lila plazmapengéből következethette ki a helyzetemet – egészen addig, amíg ki nem kapcsoltam a fegyveremet.

– Ideje, hogy megtanuld, hogyan kell ezt játszani – fenyegettem a dathomirit. Éreztem az Erón át a félelmét, ami még erőteljesebbé vált, amikor újra aktiváltam a fegyveremet – immár a plafon magasságában, alig egy méterre tőle, magával az Erővel védve a bőrömet a gőz forrásától.

Kria kétségbeesetten feltartóztatta a pengémet a sajátjával, arra számítva, hogy az övéhez hasonló technikával fogom folytatni ezt a küzdelmet. Azonban én a másik kezemmel rámarkoltam az élő csuklójára, majd azt tengelynek használva a gyomrára fordítottam a lábamat. Az utolsó pillanatban elengedtem őt, a csizmám akkora erővel ütközött neki, hogy az egyből a földre kényszerítette, miközben nekem sikerült a talpamon lezárnom a Ruyn által hónapokon át gyakoroltatott mozdulatot.

Nem hagytam elég időt ahhoz, hogy felálljon. Fölé ugrottam, aztán karóyszerűen sújtottam le rá a fénykardommal.

– Megdöglesz, te szuka – mondtam, azonban a Kéz kifordult a kardom alól. A penge a padlóba fúródott, beletelt egy másodpercbe, amíg kiszabadítottam belőle. Ez épp elég volt a sith-nek ahhoz, hogy egy félfordulattal felugorjon a földről, oldalról rám törve a pengéjével.

Sikerült kivédenem a vörös kardot, azonban a felállás tökéletesnek bizonyult arra, hogy újra lesújtson rám.

– Attól tartok, csalódást kell okoznom – vágta rá Kria, miközben már kiszemelte magának a nyakamat.

A fénykard gyorsan és keményen közeledett felém, én ugyanekkor erőbedobással kényszerültem háritani azt. Amikor a két penge összeütközött, egyértelművé vált, hogy izomzat terén egyikünk sem élvezett döntő előnyt. A Kéz minden erejét a markolatba fektette, azonban nem tudta megtörni a felállást.

Sok megoldás rémlett ebből a helyzetben, ebből a jelenlegi körülmények között csak egyet éreztem megfelelőnek. Teljes erőből gyomorszájon rúgtam Kriát, két lépést is hátrálnia kellett mire újra biztosan állhatott a talajon. Ekkora már lesújtottam rá, a fénykardom egyenesen a fejét célozta, azonban ő kihajolt előre – amivel még nem lett volna komolyabb gond, de azzal már igen, hogy mit nyitott meg az ebből következő helyzet.

A dathomiri is felismerte azt, amit én, olyan tökéletességgel hajtotta végre a döfő mozdulatot, mintha csak én tanítottam volna neki. Én hátra ugrottam, miközben a kardommal igyekeztem elterelni a pengét a hasamtól, a legnagyobb szerencsémre így – egy hajszál híján – sikerült kitérnem a túl sok erőt követelő mozdulat elől.

Azonban a szerencse mámorea túl sokáig terelte el a figyelmemet a harctól ahhoz, hogy megelőzzem a következő katasztrófát. Kria az ablakhoz akart taszítani az Erővel, én pedig túl későn kezdtem el a saját képességeimmel ellensúlyozni azt. A lökés magával ragadott, a hátam pedig az átlátszó felületnek csapódott. Hallottam, ahogyan megreccsent mögöttem, szerencsére egy ilyen lap túl ellenállónak bizonyult ahhoz, hogy csak úgy áttörjön.

Rettenetesen fájó háttal ugrottam fel, ráébredve arra, hogy a Kéz már egy újabb támadással sújtott engem. Mind a két kezét a markolaton tartotta a csapásban, így hatalmas erőt vitt belé. Oldalra léptem a penge elől, a fénykard belevágott az üvegbe. Kontrázni kezdtem, azonban a sith egy erőteljes csapással elütötte a kardomat, majd egy következővel a földhöz taszította a pengéjét.

Innen egy csapással a törzsemre sújthatott, ezt semmivel sem tudtam volna megakadályozni. A Bastion előtt gyorsan hátra ugrottam volna, de ezúttal a másik kezemmel is megragadtam a markolatot, majd egy kölyök szellemi szintjét tetteve megpróbáltam feltolni Kria kardját.

Bízom benne, hogy a sith nem tudja, hogy az elmémmel ki tudom védeni a kardtámadást, ezért belém próbál vágni a fegyverével. Ha teljes erőből támad, akkor az ájulás szélére fog vinni a védelem, de ha még időben a testébe állítom a kardomat, akkor győztesen kerülhetek ki ebből a küzdelemből.

– Ennyire ostobának tartanál? – mondta Kria a hegyes fogaival vicsorogva.

Mire visszavághattam volna a nyakamba harapott. Ha nincs az Erő, akkor egy pillanat alatt átharapja az egyik artériámat, azonban kellő koncentrációval elejét tudtam venni a halálos sérülésnek. A védelmi képességeim első sorban hőn alapuló támadások ellen irányultak, ezért nem tudtam teljesen megállítani a túéles fogakat. Egyre mélyebbre mentek a nyakamban... De már nem számított.

– Eltaláltad – mondtam, Kria kerek szemmel ébredt rá, hogy mire készülök.

A pengémet egészen a vörös kard markolatáig csúsztattam. Az anyaga nem adta meg magát a fénykardomnak, azonban félbe tudtam vágni vele a dathomiri kézfejét, mielőtt ő kiszedte belőlem a fogait és hátrálni kezdett.

Nem érdekelt a sebből ömlő vér, dühösen a Kéz felé vettem az irányt, készen arra, hogy lezárjam ezt a küzdelmet. Kria már nem tudta használni a jobb kezét, a gépi kezébe pedig nem szívesen kerített fegyvert. Viszont nem volt más lehetősége, így lecsökkentek az elvárásai. A fájdalomát nem mutatva az egyetlen használható markába vette a fénykardját.

Tudtam, hogy Trian miatt nem fogja feladni a küzdelmet. Ám tévedtem a folytatás irányát illetően: Shadóhoz ugrott ahelyett, hogy újra támadt volna. Ledöbbsentem, amikor valóra vált az elmúlt napok legrosszabb rémálma.

– Búcsúzz el a barátodtól! – mondta ördögi vérszomjával a szemében.

– Ne merd megtenni, ribanc – fenyegettem őt félelemmel a szívemben. Még sosem aggódtam ennyire egy társam iránt, el sem tudtam képzelni, hogy mit fogok érezni, hogy ha megteszi.

– Miért, mit csinálsz, végzel velem? – nevetett fel a sith.

– Minden rendben, Micha – mondta Shado, beletörődve a végzetébe. – Ennek így kell lennie... – Belefulladt a szó, amikor a mellkasába hatolt a vörös penge.

– Ezért megdöglösz – mondtam tüzes tekintettel.

Újfent támadásba kezdtem, ezúttal senkire és semmire nem maradtam tekintettel. Gyorsabban és erősebben támadtam Kriát, mint bárkit az életem során. A mechanikus kéz újszerűségének és a sérülés elviselhetetlen kínjának köszönhetően nem tudott

olyan pontossággal küzdeni, mint korábban. Ennek ellenére a dathomiri igyekezett helytállni vele, hiszen az élete forgott kockán.

Amikor már majdnem megtörtem, elérkezettnek láttam a lezárás idejét. Úgy támadtam, hogy azt nem csak háritani tudja, hanem egy függőleges irányú támadásra is lehetősége legyen. Amint lesújtott rám én mellé szökelltem, majd egy gyors mozdulattal kettévágtam az alkarját.

Kria ledermedt, amikor ráébredt, hogy vége, én pedig még azelőtt nekilöktem az üveghez, hogy a levágott végtag a padlóra hullott volna. A felületet újabb erőteljes behatás érte, ami ugyan a megtörés küszöbére vitte, még mindig nem törte össze.

A dathomiri az utolsó erejéből megpróbált felállni, azonban én fejbe rúgtam, majd a nyakára fogtam a pengémet.

– Várj! – mondta kétségbeesetten.

– Ha kegyelmet vársz, csak az időmet vesztegeted – mondtam dühösen.

– De hiszen ugyanolyanok vagyunk, te meg én... – mondta rettegve Kria. – Egyikünk sem választásból került a Sötét Oldalra, de Trian igen. Sokat tudok róla, többet, mint te, többet, mint bárki más. Ő az igazi gonosz, ő mozgatja a szálakat, mindkettőnket kegyetlen tettekre kényszerített... Igaz, én fogtam a fénykardot, ami az előbb a barátodba mélyedt, de ő indította el a mozdulatot, az ő kezéhez tapad a vére...

– Ebben kételkedem – ráztam meg a fejem.

– Ki akartam használni a jó énedet... – hebegte a sith. – Sajnálom... Nem láttam más esélyt a győzelemre... De vesztettem... Te győztél, Micha... Erősebb vagy nálam, sőt már vagy olyan erős, mint Trian... Én tudom, hogy hol rejtőzik... Ha esélyt adsz nekem... Ha bizonyíthatok... Én elviszlek oda és segítetek leszámolni vele...

– Nem kell a segítséged. – Elvégre eddig is tudtam, hogy hol fészkel a *nagyúr*. Cade, a Rend és a Szövetség pedig éppen elegendő segítség lesznek a leszámoláshoz, amikor eljött az ideje.

– Akkor másként segítelek... Csak mondd meg, hogy minként... Kérlek, én nem akartam, hogy ez történjen, és ezt te is tudod... Te is jártál már a Sötét Oldalon, tudod, hogy mi csak agyatlan szolgálók vagyunk...

– Tisztában vagyok veled, elvégre én is az voltam egyszer – válaszoltam. – Az erősek maguk nyerik vissza a szabadságukat, a gyengék pedig egy kardcsapás által – mondtam, miközben felkészültem erre a bizonyos mozdulatra. Megtettem volna, ha nem mondja ki azt az egy mondatot, ami megmenthette az életét.

– Tudom, hogy hol van az édesapád – mondva remegve. – Az édesanyád még kiskorodban meghalt... Az apád viszont egészen az összeomlásig az Egy Sith-ben maradt... Nem sokkal a coruscanti csata előtt menekült el... Krayt le akarta fogni, hogy saját kezűleg kelljen megölnöd, de nem élte meg a napot... Ismerem a koordinátákat... Oda tudlak vezetni... Ígérem...

– A bolygó nevét, most – szögeztem le.

– A Rishin... Az édesapád a Rishin rejtőzik... Hiába keresed az eredeti nevén, ő többé már nem Darth Raeth... Ypet Zaguk néven találtam rá... Nehéz elérni... Nélkülem nem fogsz rá találni...

Ha bármi igazságtartalommal is bírt az apám tartózkodási helye, mindenképpen utána kellett néznie a dolognak, de azt kizártnak tartottam, hogy ne tudjam megtalálni a saját apámat. Kria csak a bőrét akarta menteni azzal, hogy hasznosnak állítja be magát. Én is ezt tettem volna...

– A szimpátiád nem befolyásolhatja a döntésedet – jelentette ki Aayla. Csípőre tett kézzel állt a repedezett üveg előtt.

Nem kívántam válaszolni, ezért tovább kellett olvasnia a gondolataimat.

– Ő egy érző lény, akinek normál esetben nem lehetne megvonni az élettől való jogát, de ezúttal kénytelenek leszünk nézni a tényeket. Ha elfogadod a segítséged, el fog árulni téged, túl erős köteléke van Trianhoz, akkor pedig mindenképpen meg fog halni. Ha elengeded, akkor vissza fog menni hozzá, a gondolatait látva mind a ketten tudjuk, hogy meg fogja ölni őt, méghozzá sokkal kegyetlenebbül, mint ahogyan most érnének véget a szenvedései – vázolta fel a lehetőségeket Secura. – Nem foghatom a kezedet minden pillanatban, ezért most rád hagyom a döntést. Csak emlékeztetőül: bárhogy választasz, ő mindenképpen meg fog halni.

Nem találtam gyenge pontot a saját logikámban. Még ha valamilyen csoda folytán sikerül is elvinnünk a Templomba, a mesterek már túl szürkévé váltak ahhoz, hogy életben hagyják – engem is csak azért hagytak életben, mert szükségük volt rám. Sőt semmi akadályát nem látom annak, hogy Trian halála után én legyek az, akitől mindenáron meg akarják szabadítani a galaxist.

– Részvétem – mondtam, majd hátra szaltóztam és ellöktem őt az Erővel, amikor kellő távolságra értem tőle.

Kria keservesen ordított, amikor áttörte az üveget, azután a hangja elveszett az űr vákuumában. Nem robbant fel a teste, nem fagyott meg azonnal, ahogyan nem is puffadt fel egy pillanat alatt, mint egy lufi. Ehelyett lassan tovább sodródott a végtelenben, tudva, hogy az oxigénhiány hamarosan el fogja venni az eszméletét, majd az életét is.

Az üveg áttörésével együtt a levegő is távozni kezdett. Velem együtt minden mozdítható kiment volna az űrbe, ha nem aktiválódik szinte azonnal egy elhárítómező. A hajszálvékony, kék burok megmentette az életemet, azonban akadt egy személy, akiért már semmit sem tehetett.

Ugyan Shado halálos sebet kapott, még nem ért véget az élete. A legkevesebb, amit megtehettem érte az volt, hogy kényelmesebbé tettem az utolsó perceit. Leszedtem a kínpadról, aztán a hátára fektettem. A seb fölé helyeztem a kezemet, az Erővel igyekeztem enyhíteni a kínjait.

Cade már a dőfés pillanatában érezte, hogy gond van, de a rohamosztagosok miatt csak most tudott ideérni. Döbbsenten nézett a haldokló társára, a lelke mélyén mindig is tudta, hogy eljöhet ez a pillanat, azonban nem tudott rá felkészülni. Senki sem képes az ilyenre.

– Mi történt? – rohant oda hozzánk. Amikor meglátta a helyzetet, félreintett, hogy használja a képességét, de amikor hozzáért a testhez megállt, majd lesütötte a szemét. – Nem tudom megtenni – ráztam a fejét. – Valami van a vérében.

– Átkozott boszorka... – nyögte ki Vao. – A veszünkbe csalt minket... Nekem már mindegy, és már nektek is késő elmennetek.

– Miről beszél? – nézett rám Cade.

– Tudod, hogy a Mynock miért sugároz egy szövetségi segélyhívást? – próbáltam rávezetni őt a válaszra.

– Mert a közelben van egy ShaShore fregatt, ami a segítségünkre lehet, ha elég okot talál rá, hogy idejőjön – felelte Skywalker. – De ez most mit számít?

– Azért, mert úton van ide egy Pellaeon osztályú sith romboló – mondtam. – Belelátam Trian fejébe, amikor ezt tervezte.

– Te tudtál róla... – nyögte Shado. – És mégis eljöttél...

– Szóval a fregattnak fel kellene tartania a rombolót, amíg kereket oldunk – következtette ki Cade, miközben kinézett az ablak keretén. Érezte, hogy hamarosan ide fog érni valami – ahogyan én is.

– Itt is van... – néztem talán az egyetlen örömteli törtézésre ebben a napban. – A romboló – helyesbítettem, amikor megláttam a monstrumot.

Ha nincs Shado még most, bármiféle túlélési esély nélkül is rohanni kezdtünk volna, azonban így csak néztük az óriást, ami egyetlen sorozattal el tudta pusztítani ezt az állomást. Azt hittük, hogy csak másodpercek vannak hátra az életünkből, azonban egy másik hajó érkezését is érezni kezdtük: megjött a ShaShore.

Két ilyen méretű hajó nem szokott sokáig birkózni egymással, úgy számoltam, hogy a fregatt egy-két percig tartani fogja nekünk a frontot, majd elhúzza a csíkot, amikor feltöltötte a hajtóműveit – így még a legrosszabb esetben is csak minimális károkat szenved. Azonban a ShaShore túl közel lépett ki hiperútból a rombolóhoz.

A fregatt lassított, miközben a romboló kitérőmanőverbe kezdett, azonban a szövetségi hajó még mindig a végsebessége sokszorosával ütközött neki a sith hajónak. Mindkét óriásnak azonnal leváltak a pajzsai, majd ShaShore törzse összetört, amikor nekiment a Pellaeon jóval keményebb törzsének. Nem hatolt bele túl mélyen, de ahhoz eléggé, hogy a főreaktor robbanása kitépjen egy jókora darabot a rombolóból. Ezzel a sérüléssel még egy ilyen erős hajó sem maradhatott meg sokáig, rövidesen egy második robbanás is megrázta az űrt, ami ezúttal a Justice utolsó lehetének bizonyult.

Miközben mindkét hajó űrtörmelékké vált, ráébredtem arra, hogy ma több mint ezer élő vére tapadt a kezemhez.

– Eggyel kevesebb probléma – vágta rá Cade.

– Úgy kell nekik – köhögött fel Shado. Éreztük, hogy eljöttek az utolsó pillanatai.

– Minden rendben lesz, barátom. Minden rendben lesz – fogta meg a kezét Skywalker. – Emlékszel Waylendre? Rémlenek még a régi idők?

– Hagyd ezt a baromságot... – vágta rá Shado. – Sok halált láttam már... Tudom, hogy mi vár rám... Készen állok rá... Kettőnk közül én már csak téged féltlek.

– Hogy érted? – kérdezte Cade.

– Sötét idők közelednek, most, az életem végén ezt sokkal tisztábban látom, mint eddig mindent... – mondta, aztán felköhögött. – A kétségbeesett idők kétségbeesett

megoldásokat fognak szülni, ezzel tisztában vagyok, és nem is ellenzem őket... De bármi is történjék, Micha nem kerülhet vissza a Sötét Oldalra... Ha ez megtörténik, akkor minden elveszett...

– Én ki fogok szállni ebből a harcból, amint csak megtehetem – tettem hozzá. – Nincs okod aggódni miattam.

– Persze, hogy nincs – próbált nevetni Shado. – Nincs szégyen abban, ha beismered a gyengeségeid, Micha... Cade, tudom, hogy megvoltak a magam kétségei, de már látom, hogy ő tényleg megváltozott... Most bízatsz benne, most talán jobban, mint bárkiben... De amikor eljön az idő, ígérd meg nekem, hogy nem fogod elveszíteni a fejedet... Segítened kell majd neki, ahogyan ő is segített neked... – A mondat végén elhagyta az élet utolsó szikrája.

Egymás szemébe néztük Skywalkerrel, mind a ketten azt kívántuk, hogy bárcsak másképpen történt volna, bárcsak megmenthettük volna őt valahogyan. De mind a ketten tudtuk, hogy már nem változtathatunk a törtéteken. A legtöbb, amit tehetünk az, ha tovább éljük az életünket, bebizonyítva azt, hogy megérte az áldozata.

Miután Cade visszavonult a rohamosztagosokkal folytatott küzdelemből, ők azonnal a Mynock felé vették az irányt. Húsz-harminc jól táplált katona minket is megizzasztott volna, ezért nagyon aggódni kezdtünk Sateen miatt – nem száradhatott a lelkünkön még egy élet.

Hatalmas kő esett le a szívünkről, amikor megláttuk őt. Úgy állt a lemészárolt rohamosztagosok között, mintha az élete legnagyobb eredményét érte volna el. Még ha így is történt, ez nem magyarázta meg a tekintetéből áradó elégtételt, azt a beteg örömet, ami még egy jedi sem jellemzett – de sith-et már annál inkább.

A legtöbb jedi elkapja a gyász és szégyenérzet, amikor megtudja, hogy meghalt az, akiért ideérkeztünk, azonban Adane felől semmit illet nem éreztem. Sajnálatot mutatott, többször is kifejezte a részvétét, de engem egyáltalán nem győzött meg arról, hogy valóban így érzett. Persze ez egyáltalán nem jelentett nekem problémát. Jedi, Sith, vagy akár Szürke, ha valaki az én ügyemet segíti, akkor azt szívesen üdvözöltem magam mellett.

Néhány órával a távozás után ismét a kabinomban találtam magamat, belefeledkezve a bánatomba. Aayla sem maradhatott ki a bennem dúló viharból, ezúttal inkább nyugtatni próbált, mint büntudatot kelteni.

– Nem hibáztathatod magad mindenért – szögezte le Secura.

– Egyszer akartam jólelkű lenni, egyszer, erre mi történt? – emeltem fel a hangomat. – Még többen haltak, mint akiket megmentettem. Sőt mi több, egy jó barátomat is elvesztettem. Miért? Csak azért mert megpróbáltam jó lenni. De ennek

semmi értelme nincs. Az élet nem egy tündérmese, túlélés vagy meghalás, ez a két véglet létezik.

– Igen, segíteni próbáltál, és igen, még rosszabb lett az egész – mondta Aayla. – Ám tényleg le kellened lépned a jó útról egyetlen rossz lépés miatt? Van fogalmad róla, hogy én hányszor adhattam volna fel a saját időmben? Hogy nekem hányszor lett elegendő mindenből? Én nem adtam fel. Én hű maradtam az elveimhez, még ha a saját katonáim is lőttek agyon miattuk. És neked is ezt kell tenned.

– Miért?

– Hallottad, hogy mit mondott Vao – vágta rá Secura. – Nem kerülhetsz megint a Sötét Oldal befolyása alá, és ezt elsősorban nem Cade fogja megakadályozni, hanem én magam fogom elejét venni.

– Meglátjuk – sütöttem le a szemem.

Aayla olyan gyorsan tűnt el, mint ahogyan megjelent. Azt hittem, ezzel végeztem a mai napra, azonban az egyre hangosabb léptek mást sejtettek.

– Jól vagy? – kopogtatott az ajtómon Skywalker. – Mintha beszélnél valakivel.

Felálltam, aztán beengedtem őt.

– Csak kieresztettem a fáradt gőzt – mondtam. Emberként elpirultam volna a tekintetétől. – Túl sok minden történt ma.

– Legalább békében távozott az élők közül – sóhajtott egyet Cade. – Akárhogy is, ketten kevesen leszünk a Mynocknak, ezért megkértem rá Sateent, hogy maradjon. Beleegyezett, úgyhogy próbálj meg békében lenni vele.

– Nem fogom megenni reggelire – húzódott kínos mosoly az arcomon. Nem értettem, hogy miért, a gyásznak nem ezt kellett volna kihoznia belőlem.

Skywalker elhallgatott, ugyanakkor nem látszott rajtam, hogy el akarja menni.

– Esetleg valami másra is szükséged lenne? – érdeklődtem.

– Nos, van egy hiba, amit már el akarok követni egy ideje – jelentette ki Cade. – Tudom, hogy nem kellene, de ez az egész ráébresztett arra, hogy az élet törékeny, egyik pillanatról a másikra még a miénk is véget érhet.

– Igen? – Kezdtém kíváncsivá válni.

– Szóval miért is ne? – kérdezte, aztán megcsókolt.

Meglepett, sőt valósággal megdöbbenett, mégsem ellenéztem. Korábban, amikor még együtt voltunk, undorral töltött el az összes csók, amit váltottunk, ahogyan minden más, amit csináltunk. De ez most más volt. Nem tudtam, hogy miért, talán azért, mert megváltoztam, talán azért, mert most szabadon választhattam, azonban most már éreztem rossznak azt, ami köztünk lehet.

Sőt talán ez lehetett a leghelyesebb dolog az egész életemben.